

Arrest

nr. 83 368 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 7 mei 1960 in Ulus-Kert (Tsjetsjenië). In 1979 huwde u officieel met M. Z. (...). Met hem hebt u drie kinderen gekregen zijnde M. A. (...), M. B. (...) en M. K. (...). In 1985 overleed uw echtgenoot in de regio Briansk. Hij zou vermoord zijn. In het jaar 2000 ging u met uw kinderen in Grozny wonen.

Op 23 oktober 2000 werd uw zoon A. (...) vermoord door militairen. Hij was op het binnenplein aan het roken met zijn vriend M. (...). Omdat er in die tijd geen verlichting was, en de militairen vermoedelijk de lichtjes zagen van hun brandende sigaretten, werden ze door hen aangevallen met een granaatbom. A. (...) overleed en zijn vriend M. (...) raakte ernstig gewond.

In de lente of de zomer van 2004 werd uw zoon B. (...) op de weg naar de Staropromislovskiywijk meegenomen in een auto door mensen in militaire uniformen. U trachtte zelf in

hun auto te kruipen, maar werd er brutaal uitgeduwd waardoor u met uw hoofd tegen het beton viel en een zware hersenschudding opliep. Hierna werd u ook opgenomen in het ziekenhuis. Uw zoon werd door zijn belagers gevraagd waar hij had gestreden en waar zijn vrienden waren. Hij werd dezelfde dag terug vrijgelaten.

In 2005 probeerden dezelfde mensen in militaire uniformen die uw zoon vervolgden, de eigendomstitel van uw appartement van u af te nemen. Hierop diende u een schriftelijke klacht in bij het parket en een verzoek bij de dorpsadministratie. Door het parket werd uw appartement u vervolgens opnieuw toegekend.

In 2007, toen u in het ziekenhuis lag omwille van een operatie, werd uw zoon B. (...) een tweede keer meegenomen door dezelfde mensen. Hij was toen onderweg met de wagen, samen met S. A. (...) en diens gezin, naar Ulus-Kert. Een militaire wagen deed hen stoppen en de inzittenden namen uw zoon en A. (...) mee. Diegenen die hem hadden meegenomen reden vervolgens met uw zoon met de wagen rond in afwachting dat hij door iemand zou worden opgebeld. Toen hij werd opgebeld door een familielid, T. A. (...), dwongen ze hem met hem af te spreken aan een halte. Daar namen ze A. (...) ook mee. Uiteindelijk werden A. (...) en uw zoon die dag rond middernacht teruggevonden in het centrum, waar ze waren gedropt door hun belagers. Ze bleken erg geslagen en gemarteld te zijn. A. (...) werd na drie of vier dagen vrijgelaten. Ook hij werd erg geslagen.

Tussen 2007 en 2009 kwamen drie mensen in camouflage-uniform, vermoedelijk leden van de afdeling Binnenlandse Zaken (OVD), naar u thuis. Ze gaven u een oproepingsbrief en namen u, alsook uw zus, I. T. (...), mee. In hun kantoor in de Leninwijk werd u door hen ondervraagd. Uw zus bleef buiten op u wachten. Ze vroegen u waar uw zoon B. (...) zich bevond. Ze hielden een wapen op u gericht en dreigden ermee u naar de kelder van de Kadyrovtsi te brengen, waar u gemarteld en vermoord zou worden. Na drie of vier uur lieten ze u vrij. Ze zeiden dat ze u nog eens zouden oproepen en dat ze u overal konden vinden.

Op 5 of 6 maart 2010 werd uw zoon B. (...) vanuit de binnenplaats van uw appartementsgebouw meegenomen door militairen in camouflage-uniform. Hierna belde hij u nog even op. Hij zei dat hij moest zeggen waar zijn vriend A. (...) zich bevond, en hij raadde u aan het land te verlaten. Sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen en is er van hem geen enkel spoor. U ging zelf op verschillende plaatsen naar verschillende instanties om een spoor van hem te vinden. Ook uw schoonbroers uit Minsk (Wit-Rusland) zijn, tot nu toe tevergeefs, actief op zoek geweest naar uw zoon.

Op 13 april 2010 hebt u voor het eerst Tsjetsjenië verlaten. Op 17 april 2010 kwam u aan in Polen, waar u voor het eerst een asielaanvraag indiende. Vanuit Polen reisde u door naar België waar u op 26 april 2010 een asielaanvraag indiende. Op 25 mei 2010 werd u een bijlage 26 quater betekend, omdat Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 24 juni 2010 werd u vervolgens gerepatrieerd naar Polen. Omdat u ziek was en geen familie had in Polen, keerde u op 13 juli 2010 vanuit Polen terug naar Grozny, waar u aankwam op 20 juli 2010. Op 15 januari 2011 verliet u Tsjetsjenië voor de tweede keer. U kwam aan in België op 9 februari 2011 en diende op 10 februari 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

In de herfst van 2011 werd uw moeder bij haar thuis in Grozny bezocht door Tsjetsjeense militairen. Ze vroegen haar naar uw verblijfplaats, en ook naar die van uw dochter en uw zoon.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, een fax van de geboorteakte van uw zoon B. (...), een treinticket van Grozny naar Moskou dd. 15.01.2011, de overlijdensakte van uw zoon A. (...), een schriftelijke klacht gericht aan de procureur over het afronden van het onderzoek aangaande de toewijzing van de eigendomstitel van uw woonst, een verzoekschrift gericht aan de dorpsadministratie van Grozny aangaande de toewijzing van de eigendomstitel van uw woonst, Russische medische attesten, en Belgische medische attesten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit

Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met de autoriteiten, omdat uw zoon M. B. (...), die begin maart 2011 voor de derde keer werd meegenomen door militairen en nadien spoorloos verdween, problemen had met de autoriteiten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten in uw herkomstland. U verklaarde uw herkomstland voor het eerst te zijn ontvlucht op 13 april 2011, nadat uw zoon begin maart 2011 voor de derde keer door militairen werd meegenomen en nadien spoorloos verdween, en u er vreesde voor uw leven, daar u er werd gezocht en vervolgd door de autoriteiten (CGVS, p. 9-10, 13, 20-21). Op 17 april 2010 kwam u aan in Polen, waar u voor het eerst een asielaanvraag indiende. Vanuit Polen reisde u door naar België waar u op 26 april 2010 een asielaanvraag indiende. Op 24 juni 2010 werd u gerepatriëerd naar Polen. Omdat u ziek was en geen familie had in Polen, keerde u op 13 juli 2010 van Polen terug naar Grozny, waar u aankwam op 20 juli 2010, en er bij uw tante verbleef. Van 25 september 2010 tot 9 oktober 2010 werd u in het ziekenhuis in Grozny opgenomen, omwille van medische problemen aan uw galblaas (Groene map 12). Pas op 15 januari 2011, een half jaar later, verliet u uw herkomstland voor de tweede keer, en ging u wederom naar België (CGVS, p. 13-15; DVZ, terugnameverzoek, vraag 13 en 15). Welnu, er moet opgemerkt worden dat uw gedrag afbreuk doet aan de aannemelijkheid van de ernst van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland. U verklaarde immers uw land van herkomst de eerste keer te zijn ontvlucht, omdat u vreesde voor uw leven, daar u er werd gezocht en vervolgd door de autoriteiten (CGVS, p. 15-21). Ongeveer drie maanden nadat u zich eerst bij de Poolse asielinstanties en vervolgens bij de Belgische asielinstanties hebt beroept op internationale bescherming bent u echter teruggekeerd, met name naar dezelfde stad, Grozny, vanwaar u eerst was gevlucht. U verklaarde weliswaar dat u er bij uw terugkeer niet op uw eigen appartement verbleef, maar bij uw tante (CGVS, p. 13-14). Hoe dan ook ondermijnt het feit dat u na uw vlucht uit uw herkomstland precies bent teruggekeerd naar dezelfde stad vanwaar u eerst was gevlucht, de ernst van de door u verklaarde vrees. U verklaarde dat u hoopte dat het beter zou zijn in Tsjetsjenië, maar dat dit niet het geval was. Van de burens had u immers vernomen dat uw appartement sinds uw terugkeer werd bezocht, omdat iemand had verteld dat u was teruggekeerd (CGVS, p. 14). Het is in dit verband des te opmerkelijker dat u dan pas een half jaar later voor de tweede keer bent gevlucht. Er dient bijgevolg te worden besloten dat uw vrijwillige terugkeer vanuit Polen, waar uw asielaanvraag nog in behandeling was, naar uw herkomstland en uw verblijf aldaar van zo een half jaar de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging in Tsjetsjenië op ernstige wijze aantast.

Daarnaast verklaarde u een Russisch internationaal paspoort te hebben aangevraagd in maart 2010 (CGVS, p. 12), dat u werd uitgereikt op 7 april 2010, wat eveneens niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u in Tsjetsjenië opgespoord worden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat dit net de reden was waarom u een internationaal paspoort liet opstellen (CGVS, p. 12). Omwille van uw problemen, u verklaarde immers dat u werd gezocht en vervolgd door de autoriteiten in uw land van herkomst, vreesde u namelijk voor uw leven (CGVS, p. 5-6, 14-17, 20-21). Opmerkelijk genoeg verklaarde u geen problemen te hebben ondervonden bij het verkrijgen van uw reispaspoort (CGVS p. 13). Het feit dat u kenbaar maakte bij de autoriteiten van uw land van herkomst dat u van plan was het land te verlaten, valt niet te verzoenen met de door u aangehaalde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd.

Daarnaast maakt u weinig aannemelijk dat uw zoon B. (...) begin maart 2010 effectief werd meegenomen en nadien spoorloos verdween. Zo gaf u aan dat u, alsook uw schoonbroers uit Minsk, verschillende stappen hebben ondernomen om uw zoon terug te vinden. Uw schoonbroers uit Minsk zouden nog steeds actief naar hem op zoek zijn (CGVS, p. 7, 9-11). Het is echter niet aannemelijk dat u hoegenaamd niet kon aangeven wat uw schoonbroers uit Minsk dan precies hebben ondernomen in hun zoektocht naar uw zoon (CGVS, p. 9-11). Zelf verklaarde u dat u in Tsjetsjenië overal bij verschillende instanties bent geweest om een spoor te vinden van uw zoon. U kon echter enkel aangeven dat u naar de afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van de Leninwijk bent geweest.

Verder kon u niet precies aangeven waar en bij wie u nog bent geweest naar aanleiding van de verdwijning van uw zoon (CGVS, p. 7, 9-10). Ten slotte weet u niet of er iemand naar aanleiding van de verdwijning van uw zoon een mensenrechtenorganisatie heeft geraadpleegd (CGVS, p. 9). Daar dit de kern van uw asielrelaas betreft, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent meer informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

U gaf tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar meermaals aan dat u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS, p. 5, 8, 15, 16). In één van de Russische medische attesten die u voorlegt wordt eveneens melding gemaakt van uw klachten van geheugen- en concentratieverlies (Groene map 8: vertaling Russisch medisch attest). Uit dit attest kan echter enkel worden afgeleid dat de inhoud ervan werd opgesteld op grond van uw verklaringen (klachten), en dat het verder geen objectieve en uitgebreide analyse bevat dat uitsluit kan bieden met betrekking tot de ernst of draagwijdte van uw verklaarde geheugen- en concentratieproblemen, zodat niet kan worden aangenomen dat dit stuk een overtuigende aanwijzing hiervan vormt. Uit de overige medische attesten die u voorlegt kan evenmin worden afgeleid dat u in het bijzonder aan geheugenproblemen zou lijden. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u niet meer informatie kon verschaffen over de hierboven vermelde elementen aangaande de kern van uw asielrelaas.

U zou zowel tijdens uw terugkeerreis van Polen naar Rusland, als tijdens uw tweede vlucht uit uw herkomstland niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en u werd bij uw tweede vlucht onderweg van Wit-Rusland naar België niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 12, 14-15). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, alsook bij het buitengaan van de EU, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden of te verlaten, zonder persoonlijke paspoortcontrole. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een personenwagen, zonder persoonlijk gecontroleerd te zijn (CGVS, p. 14-15), de EU zou zijn binnengekomen. In dit verband is het eveneens onwaarschijnlijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Wit-Rusland naar België bracht, indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 14-15). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het werd ingehouden door de Poolse autoriteiten (CGVS, p. 12), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw tweede reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u de EU bent buitengegaan of waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Ten slotte verklaarde u dat militairen in 2005 de eigendomstitel van uw appartement van u probeerden af te nemen. Hierop diende u een schriftelijke klacht in bij het parket en een verzoek bij de dorpsadministratie, die u tevens voorlegt. Hierna werd de eigendomstitel van uw appartement u opnieuw toegekend door het parket, en de militairen hebben nadien niet meer getracht uw woonst van u af te nemen. Uit uw verklaring blijkt overigens dat dit feit geen deel uitmaakt van de reden van uw vlucht (CGVS, p. 2-3, 13). U verklaarde wel dat deze militairen die er toen mee dreigden uw appartement van u af te nemen, dit deden omdat zij op zoek waren naar uw zoon (CGVS, p. 13). Dat de personen die uw woonst van u wilden afnemen ook uw zoon zouden vervolgen kan u echter niet hard maken, en valt evenmin af te leiden uit de schriftelijke klacht die u indiende bij het parket en het verzoek dat u indiende bij de dorpsadministratie.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u verklaarde dat uw vader, S. B. (...), overleed in 2005 aan een hoge bloeddruk. Zijn huis werd door de Russen in brand gestoken. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit, weliswaar tragische voorval, geen deel uitmaakt van de reden van uw vlucht (CGVS, p. 5).

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, een fax van de geboorteakte van uw zoon B. (...), een treinticket van Grozny naar Moskou dd. 15.01.2011, de overlijdensakte van uw zoon A. (...), en Russische en Belgische medische attesten), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, de fax van de geboorteakte van uw zoon B. (...) en de overlijdensakte van uw zoon A. (...), bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw zonen, alsook het overlijden van uw zoon A. (...), die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te

ontvluchten. Ook het treinticket dat u voorlegt bevestigt dat u op 15 januari 2011 met de trein van Grozny naar Moskou bent gereisd, wat door mij niet in twijfel wordt getrokken.

In de door u neergelegde Russische en Belgische medische attesten wordt melding gemaakt van verscheidene fysieke letsels waar u te kampen mee heeft, alsook uw precare psychische toestand (ernstige depressie en posttraumatische stress). In enkele medische attesten wordt verwezen naar een hersentrauma en een hersenschudding die u hebt opgelopen tijdens een valpartij in 2004. Deze fysieke letsels en psychologische problemen worden door mij niet betwist. Er moet echter worden opgemerkt dat deze medische attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen hebt opgelopen, en de oorzaak van uw psychische problemen. Zo moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij uw verwondingen werden opgelopen, of die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw broer, S. S. (...) (O.V. 5.511.605), op 1 februari 2005 het vluchtelingenstatuut in België heeft verkregen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat hij omwille van zijn eigen problemen naar België kwam, die niet zijn verbonden met de reden van uw vlucht uit uw herkomstland (CGVS, p. 6). Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend vijf jaar nadat inzake de asielaanvraag van uw broer een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en gelet op de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië (2005 tot 2012) die het Commissariaat-generaal heeft genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij een manifeste appreciatievergissing heeft begaan.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 149 van de Grondwet, merkt de Raad op dat voormeld artikel niet van toepassing is op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

2.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en

van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Daar waar verzoekende partij de schending opwerpt van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" wijst de Raad erop dat de beginselen van behoorlijk bestuur een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording "*beginsel van behoorlijk bestuur*" het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Betreffende de door verwerende partij gedane vaststelling dat de houding van verzoekende partij niet in overeenstemming kan worden gebracht met diens verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten in haar land van herkomst, legt verzoekende partij uit dat zij, toen zij in Polen en in België verbleef, nog steeds regelmatig contact bleef houden met haar familie in Tsjetsjenië. Verzoekende partij wenste, en dat doet zij nog steeds, zo snel mogelijk naar haar land terug te keren zodra de situatie verbeterd is. Zij heeft er immers nog familie en vrienden. Verzoekende partij verklaart dat zij na een paar maanden in België dacht dat men haar misschien vergeten was en dat zij haar voormalige leven opnieuw zou kunnen oppikken in Tsjetsjenië. Om die redenen heeft zij het risico genomen om terug te keren. Echter, bij haar terugkeer beseftte ze dat ze nog steeds door de militairen werd gezocht en dat haar leven er nog steeds in gevaar was. Toen heeft zij wel moeten toegeven dat zij haar voormalig leven er niet meer zou kunnen terugvinden, zo verklaart verzoekende partij. Verzoekende partij tracht haar terugkeer naar Tsjetsjenië verder nog te vergoelijken door erop te wijzen dat zij na haar terugkeer bij een tante verbleef. Verzoekende partij concludeert dat haar terugkeer naar haar land de geloofwaardigheid van haar vrees niet aantast, aangezien deze terugkeer kan worden verklaard door

het feit dat zij met tegenzin haar land heeft moeten verlaten en dat zij nog steeds de hoop koestert om er op een goede dag haar familie terug te vinden.

2.2.5.2. De Raad is niet overtuigd door de poging van verzoekende partij om de beslissing om terug te keren naar haar land van herkomst – alwaar zij vreest voor haar leven – te herkwalficeren als een loutere inschattingsfout. Het komt absoluut niet overtuigend over dat verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar leven, het risico zou nemen om terug te keren naar haar land van herkomst, en dan nog naar dezelfde stad, omdat zij hoopte dat *“de militaire haar misschien vergeten hadden en dat ze haar voormalig leven opnieuw zou kunnen leven”*. Rekening gehouden met de zwaarwichtigheid van de beweerde feiten – verzoekende partij houdt voor dat haar zoon A. werd vermoord door militairen, dat haar zoon B. meerdere malen werd opgepakt en gemarteld en dat zijzelf werd ondervraagd en mishandeld – is het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij, die overigens een aanvraag tot internationale bescherming bij de Poolse autoriteiten had ingediend, de naïeve hoop koesterde dat de situatie wel zou zijn verbeterd. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij, voor haar terugkeer naar Grozny, regelmatig in contact stond met haar familie en dat zij tijdens het gehoor het volgende verklaarde: *“Bij mijn tante, ik kon niet in het appartement verblijven want volgens de burens werd het bezocht, en dat was gevaarlijk voor mij.”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 13 januari 2012, p. 14). Derhalve blijkt dat verzoekende partij in staat was om zich terdege te informeren over de verdere evolutie van haar problemen en dat zij er tevens van op de hoogte was dat zij niet kon terugkeren naar haar appartement, reden waarom zij bij haar tante is moeten gaan wonen. Deze vaststelling versterkt de conclusie dat haar houding niet in overeenstemming te brengen is met haar beweerde vrees voor vervolging. Ook het feit dat zij pas een half jaar later voor de tweede keer is gevlucht, draagt hiertoe bij.

2.2.6.1. Met betrekking tot het aanvragen en verkrijgen van een internationaal Russisch paspoort, wat volgens verwerende partij evenmin te rijmen valt met de door haar verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van haar land van herkomst, stelt verzoekende partij dat het bekend is dat er in Tsjetsjenië een algemeen corruptieklimaat heerst. Zij verklaart dat zij voor haar paspoort heeft moeten betalen. Hier werden echter geen vragen over gesteld tijdens het gehoor.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat bovenstaande beweringen van verzoekende partij dat zij haar paspoort heeft gekocht en dat hierover geen vragen werden gesteld op het Commissariaat-generaal, niet stroken met wat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard: *“Hebt u het zelf afgehaald toen het u werd uitgereikt? Ja. Problemen ondervonden om het te verkrijgen? Neen geen.”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 13 januari 2012, p.13). Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij zich persoonlijk is gaan aanbieden bij de Russische autoriteiten om haar paspoort af te halen. Het is echter niet aannemelijk dat iemand die gevisieerd wordt door de autoriteiten, die door deze autoriteiten werd geslagen en die omwille van haar vrees voor deze autoriteiten haar land is ontvlucht, toch het risico neemt om persoonlijk een paspoort te gaan afhalen bij deze autoriteiten. Verwerende partij kon met recht besluiten dat dergelijke handelwijze niet kan worden verzoend met de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging. Dergelijke houding ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.7.1. Waar verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij weinig aannemelijk kon maken dat haar zoon B. begin maart 2010 effectief werd meegenomen en nadien spoorloos is verdwenen, nu zij niet kon aangeven wat haar schoonbroers uit Minsk precies hebben ondernomen in hun zoektocht naar haar zoon en verzoekende partij net zo min kon aangeven bij welke instanties – met uitzondering van de ROVD van de Leninwijk – zij is geweest om meer informatie te verkrijgen over haar zoon, argumenteert verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij naar de ROVD en naar militaire instanties was geweest om haar zoon terug te vinden. Om haar argument te staven geeft zij de relevante passage weer uit het gehoorverslag. Verzoekende partij betoogt dat zij de structuren en de departementen van het leger niet kan opsommen, maar dat zij wel tijdens haar gehoor heeft kunnen uitleggen waar ze naartoe is geweest. Zij wenst tevens aan te kaarten dat vrouwen in Tsjetsjenië weinig op de hoogte worden gehouden en dat ze meestal geen toegang hebben tot militaire instanties. Om die reden kon zij dan ook weinig informatie verschaffen over de personen die ze moest aanspreken over haar zoon en waar dit moest gebeuren.

Verzoekende partij meent verder dat haar in de bestreden beslissing wordt verweten *“geen contacten te hebben genomen met mensenrechtenorganisaties”*. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de in het administratief dossier aanwezige *Subject Related Briefing* en naar een internetartikel om erop te wijzen dat mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië onder druk worden gezet door de overheid,

waardoor hun werk wordt bemoeilijkt. Dit gegeven in acht genomen, is het volgens verzoekende partij dan ook niet merkwaardig dat burgers zich niet automatisch richten tot dergelijke organisaties. Verzoekende partij legt tot slot nog uit dat zij naar verschillende militaire structuren is gegaan, omdat zij dacht dat zij er meer kans zou hebben om informatie te verkrijgen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, wanneer haar verschillende keren wordt gevraagd bij welke instanties zij is geweest om te informeren naar haar zoon en wanneer haar tevens wordt gevraagd welke stappen haar schoonbroers concreet hebben ondernomen, niet veel verder komt dan te verklaren dat zij *“naar alle plaatsen”* die zij kende is geweest en dat haar schoonbroers haar vertelden dat zij overal waren geweest (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 13 januari 2012, p.10). De enige concrete informatie die verzoekende partij weet te geven is dat zij in de wijk Oktyaberskiy is geweest om haar zoon te zoeken en dat zij naar de ROVD is gegaan. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij, die naar eigen zeggen op *“alle plaatsen”* is geweest om haar zoon te zoeken, en die dus kennelijk het onderste uit de kan heeft gehaald om ook maar iets te weten te komen over haar ontvoerde zoon, toch wel kan worden verwacht dat zij deze plaatsen/instanties met meer precisie kan omschrijven. Dat zij als vrouw in Tsjetsjenië weinig op de hoogte wordt gehouden en dat zij meestal geen toegang had tot militaire instanties, betreft een uitleg die in dit verband irrelevant is daar verzoekende partij zelf de plaatsen en instanties zou hebben opgezocht teneinde haar zoon terug te vinden. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat haar tot vervelens toe wordt gevraagd naar welke instanties zij is geweest, waarop verzoekende partij antwoordt dat zij naar zeer veel plaatsen is gegaan. Welke plaatsen/personen dit dan precies zijn, weet verzoekende partij, op één uitzondering na, niet precies te zeggen. Dergelijk argument vormt evenmin een uitleg voor de vaststelling dat zij niet kon aangeven welke stappen haar schoonbroers uit Minsk tot nu toe precies hebben ondernomen in de zoektocht naar haar zoon. Het argument van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor wel degelijk afdoende heeft kunnen uitleggen waar ze naartoe is geweest, kan door de Raad niet worden gevolgd.

Wat betreft de argumentatie van verzoekende partij omtrent het niet hebben gecontacteerd van een mensenrechtenorganisatie in Tsjetsjenië, bemerkt de Raad dat aangaand betoog gebaseerd is op een verkeerde lezing van hetgeen in de bestreden beslissing vermeld staat. In de bestreden beslissing staat immers het volgende te lezen: *“Ten slotte weet u niet of er iemand naar aanleiding van de verdwijning van uw zoon een mensenrechtenorganisatie heeft geraadpleegd”*. In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent te hebben begrepen, wordt haar in de bestreden beslissing niet verweten geen contact te hebben opgenomen met een mensenrechtenorganisatie. Wel wordt gehekeld dat verzoekende partij niet correct op de hoogte is van de stappen die zijn ondernomen om haar zoon terug te vinden. Aangaand verweer is dan ook niet dienstig.

2.2.8.1. Aangaande de neergelegde medische attesten, betoogt verzoekende partij vooreerst dat het voor de hand ligt dat een medisch getuigschrift enkel tot doel heeft verwondingen vast te stellen en niet de omstandigheden te beschrijven in dewelke de persoon deze verwondingen heeft opgelopen. Verzoekende partij wenst verder op te merken dat de bijgebrachte getuigschriften de psychologische problemen bevestigen die zij heeft gekend ten gevolge van de gebeurtenissen die zij heeft beleefd in haar land van herkomst. Nu deze fysieke letsels en psychologische problemen niet door de commissaris-generaal worden betwist, is het oorzakelijk verband tussen de beleefde gebeurtenissen en de psychische stoornissen evident, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij verklaart niet akkoord te zijn met de redenering van verwerende partij dat uit de medische getuigschriften, waarin melding gemaakt wordt van een hersentrauma en een hersenschudding, niet kan worden afgeleid dat zij aan geheugenproblemen zou lijden. Het feit dat een hersentrauma/hersenschudding door de dokter werd vastgesteld is nochtans een begin van bewijs dat zij medische problemen heeft die een invloed kunnen hebben op haar herinneringen, betoogt verzoekende partij. Verzoekende partij citeert een passage uit de Proceduregids van UNHCR om in de verf te zetten dat de bewijsvereisten, gelet op de bijzondere situatie waarin kandidaat-vluchtelingen zich bevinden, niet te strikt mogen worden geïnterpreteerd en dat bepaalde elementen van nature onmogelijk kunnen worden bewezen, waarbij verzoekende partij nog aanstipt dat zij in haar dossier in belangrijke mate heeft bijgedragen tot het bewijzen van de door haar voorgehouden gebeurtenissen.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat, hoewel uit de neergelegde attesten blijkt dat verzoekende partij kampt met een ernstige depressie en posttraumatische stress en dat zij tijdens een valpartij in 2004 een hersentrauma en een hersenschudding heeft opgelopen, zulke medische getuigschriften geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekende partij deze psychische en fysieke problemen/letsels heeft opgelopen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de

exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in een oorzakelijk verband tussen de beleefde gebeurtenissen en haar psychische en fysieke toestand aannemelijk te maken, wat zij wel dient te doen, gelet op de op haar rustende bewijslast. Hierbij dient te worden opgemerkt dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, gelet op de vaststellingen dat haar houding niet in overeenstemming te brengen is met haar beweerd vrees voor vervolging – verzoekende partij keerde, ondanks de vrees voor haar leven, terug naar haar stad, en zij vroeg aan haar autoriteiten een internationaal paspoort aan, wat zij zelf bij de autoriteiten is gaan afhalen – zij weinig aannemelijk kon maken dat haar zoon B. begin maart effectief werd meegenomen en nadien spoorloos is verdwenen – verzoekende partij kon niet precies zeggen tot welke instanties zij zich had gewend om haar zoon terug te vinden, en evenmin wist zij welke concrete stappen haar schoonbroers in dit opzicht tot nu toe hebben ondernomen – en de vaststelling dat weinig/geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen omtrent de manier waarop zij opnieuw gevlucht is naar België.

Daar waar verzoekende partij verder nog betoogt dat de medische getuigenschriften, die melding maken van een hersentrauma/hersenschudding, als begin van bewijs moeten worden aanvaard voor de door haar voorgehouden geheugenstoornissen, treedt de Raad verwerende partij bij waar die in haar nota met opmerkingen stelt dat geen van de bijgebrachte medische attesten gewag maakt van het feit dat het cognitieve geheugen van verzoekende partij dermate zou zijn aangetast waardoor zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Uit geen enkel stavingstuk blijkt dat bij verzoekende partij een objectief neuro-psychologisch onderzoek werd gevoerd en in de attesten staat niets vermeld in verband met een dergelijk onderzoek, doch wordt enkel vermeld dat de inhoud ervan werd opgesteld op grond van de verklaringen van verzoekende partij zelf. Indien al zou worden aanvaard dat verzoekende partij effectief kampt met geheugenstoornissen in die mate dat zij niet meer in staat zou zijn om zich de verschillende feiten uit haar eigen asielrelaas exact te herinneren, *quod non*, stelt de Raad vast dat deze geen ander licht zouden kunnen werpen op de motivering van de bestreden beslissing. Uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt weliswaar dat verzoekende partij zich bepaalde details niet meer kan herinneren, maar die worden haar door de commissaris-generaal in zijn beslissing niet verweten. Waar verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt verweten bijzonder vaag te zijn gebleven over de stappen die zij en haar schoonbroers hebben ondernomen in de zoektocht naar haar zoon, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekende partij onder meer uitlegt dat zij de namen niet kent van de verschillende personen en van de verschillende plaatsen, zij geen verstand heeft van de verschillende diensten en structuren en dat zij bij bepaalde instanties niet werd toegelaten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 13 januari 2012, p.9-10). Daar duidelijk geen sprake is van geheugenproblemen, kan verzoekende partij er evenmin op steunen om deze vaagheden/onwetendheden te vergoelijken.

2.2.9. Waar verwerende partij stelt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij zowel tijdens haar terugkeerreis van Polen naar Rusland, als tijdens haar tweede vlucht uit haar land niet in het bezit zou zijn geweest van een geldig reisdocument en dat zij bij haar tweede vlucht onderweg van Wit-Rusland naar België niet persoonlijk zou zijn gecontroleerd, waardoor het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij haar Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deze motivering in de bestreden beslissing onbesproken laat in haar verzoekschrift, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.10.1. Verzoekende partij stipt aan dat uit haar coherente verklaringen en uit de documenten die zij heeft voorgelegd ontegensprekelijk blijkt dat zij, en haar familie, als tegenstanders van het Kadyrov-regime worden aanzien. Het is volgens haar eveneens onbetwistbaar dat zij problemen heeft gehad met de autoriteiten, vermits haar zoon A. vermoord werd, haar zoon B. verhoord en ontvoerd werd en zijzelf ondervraagd en mishandeld werd. Vervolgens wijst verzoekende partij erop dat de commissaris-generaal zelf in zijn beslissing toegeeft dat in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, die divers zijn van aard. Verzoekende partij besluit dat, rekening gehouden met de huidige situatie in Tsjetsjenië en met de vermoede banden van haar zonen met de rebellen, zij wel degelijk een gegronde vrees koestert om in geval van terugkeer te worden vervolgd. Zij voldoet dus wel aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad merkt op dat bovenstaand argument berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Immers, verwerende partij erkent inderdaad dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van de mensenrechtenschendingen. Evenwel voegt de commissaris-generaal hieraan toe dat de schendingen een gericht karakter hebben en dat hiervoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming is hiervoor noodzakelijk, zo besluit verwerende partij. Uit deze individuele beoordeling blijkt echter dat – om verschillende redenen – geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekende partij. De loutere bewering dat zij wel degelijk een gegronde vrees koestert om in geval van terugkeer te worden vervolgd, en de herhaling van haar asielproblematiek, volstaan niet om afbreuk te doen aan deze conclusie.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Aldus mogen de verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en mogen er zich in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De Raad stelt vast dat dit *in casu* niet het geval is. Nu aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, kan het voordeel van de twijfel haar dan uiteraard ook niet worden toegekend.

2.2.12. Op basis van het voorgaande, kan worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In dit verband betoogt verzoekende partij dat er in Tsjetsjenië wel degelijk sprake is van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat wanneer een gewapend conflict geheerst heeft in een land, de loutere ondertekening van een staakt-het-vuren niet volstaat om vast te stellen dat het conflict een einde heeft genomen. Het einde van een conflict veronderstelt een vreedzame regeling en veronderstelt ten minste dat wordt vastgesteld dat de oorlogvoerenden tastbare en ondubbelzinnige tekenen van ontwapening geven, die een duurzaam vredeherstel met zich meebrengen. Verzoekende partij argumenteert dat de internationale verslagen betreffende de toestand in Tsjetsjenië niet toelaten te concluderen dat er sprake is van een duurzaam vredeherstel. De schendingen van de mensenrechten zijn er zeer talrijk, zowel vanwege de rebellengroepen als vanwege het Russisch leger en de milities van het Russisch leger. Om haar argumentatie kracht bij te zetten, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift enkele samenvattingen van artikels en internationale mensenrechtenrapporten – waarvan sommige als bijlage aan het verzoekschrift zijn toegevoegd – over de mensenrechten/veiligheidssituatie in de Kaukasus. Verzoekende partij wenst in essentie aan te kaarten dat de toestand van de personen die bestempeld worden als “*tegenstanders*” niet lijkt te verbeteren, en dat de algemene veiligheidstoestand in de hele Noord-Kaukasus, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal oordeelt, verslechterd is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene mensenrechten/veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus in het algemeen en in Tsjetsjenië in het bijzonder, niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan

worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 15, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij niet weerlegd door de verwijzing naar de verschillende artikels en internationale rapporten, die in hoofdzaak de problematische toestand inzake de mensenrechten uiteenzetten. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT